

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Trithemij, Spanheimensis, Et Postea Divi Jacobi apud Herbipolim Abbatis, Viri suo aevo doctissimi. Tomus ... Annalivm Hirsavgiensivm

Opus nunquam hactenus editum, & ab Eruditis semper desideratum.
Complectens Historiam Franciae Et Germaniae, Gesta Imperatorum,
Regum ...

Trithemius, Johannes

S. Galli, 1690

De Rudolpho hujus Monasterij Hirsaugiensis quinto Abbate; qui præfuit
annis septem, mensibus quoque septem, diebus undecim.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38550

ram & miracula sancti Waldeberti tertij Abbatis Luxoviensis in uno volumine. Alia quæ composuit, in manus nostras nec dum venerunt.

DCCCCXVIII.

Harderadus
Abb. quartus
moritur.

Anno Harderadi Abbatis 28. inchoato, Ungari Basileam funditus destruxerunt, multis hominum millibus occisis. Anno prænotato Harderadus Abbas senio & infirmitate gravatus, post multos in regimine Monasterij habitos labores beato fine consummatus, decimâ die mensis Augusti, hoc est, in festo sancti Laurentij Martyris ad Dominum migravit, in Ecclesia sancti Aurelij Præsulis cum antecessoribus suis non sine opinione sanctitatis cum honore sepultus. Præsuit autem satis utiliter Monasterio suo Hirsaugiensi in multa providentia & sanctitate annis 27. mensibus 8. diebus verò 19. sub cujus regimine fratrum numerus auctus fuit simul & rerum substantia.

De Rudolpho hujus Monasterij Hirsaugiensis quinto Abbate; qui præfuit annis septem, mensibus quoque septem, diebus undecim.

Rudolphus
fit Abbas
quintus.

Mortuo Harderado Abbate Hirsaugiensium Reverendissimo, atque sepulto anno & die memoratis; convenerunt in unum filij Conventus pastore orbati, undecimâ die mensis Augusti: habitoque inter se necessario ex more tractatu, Rudolphum senem Monachum atque Presbyterum ex numero fratrum super se pastorem constituerunt: qui ordinatus in Abbacia præfuit annis septem, mensibus totidem diebus undecim. Sub cujus magisterio regularis disciplina observantia coepit aliquantulum tepescere, & paulatim à pristino fervore declinare. Fuit enim vir nimium pius, ne dicam remissus, otio deditus & umbræ: qui fervorem sanctæ conversationis nec in se conservare studuit: nec errores delinquentium ea quâ debuisset diligentia, correxit. Natione fuit Theutonicus, patriâ Suevus, de magna & nobili Comitum prosapia ortus. Unde cum fratres illum ad curam pastorem experti inutilem, ab officio postea conarentur deponere, metu & potentia amicorum ejus deterriti, prævaluerunt, qui contrariam partem defenserunt. Compulsi ergo patientiam necessario habuerunt, quousque tandem Deo illum vocante de medio, vitam minus regimini utilem morte honestâ commutavit. Nam etsi ad curam animarum profusus videretur inutilis, vitæ tamen propriæ honestatem in omnibus custodivit: & magis ad quietem vitæ Monasticæ, quam ad laborandum in arduis natus esse videbatur.

Regularis
disciplina
tepscere
coepit.

Magna pa-
rentela Ru-
dolphi.

DCCCCXIX.

Ungari de-
vastant Lo-
tharingiâ.

Anno Rudolphi Abbatis S. Aurelij Hirsaugiensis primo Ungari denovo fines suos in multitudine magna egressi sunt, transeuntésque per Alemanniam & Alsatiâ, Lotharingiam invadunt, & infinita reipublicæ Christianorum ubique damna & mala intulerunt. Anno prænotato tertiâ & vicesimâ die mensis Decembris obiit Conradus Rex Romanorum ejus nominis primus, in Monasterio S. Bonifacij Martyris atque Pontificis apud Fuldâ ante Altare S. Crucis ut ajunt sepultus. Hic ultimus

Conradus
Rex Roma-
norû obiit.

mus Regum de stirpe Caroli magni apud Francos orientales extitisse memoratur; qui prius quàm moreretur, lecto decumbens infirmus, ac requisitus à Principibus, quem sibi designaret successorem in regno, respondit: *Meliorē novi neminem Henrico Duce Saxonum, qui cū sit vir prudens, dives, fortis, potens, & optimus, collapsum regni statum facile recuperabit. Ipsum consilio meo confidenter eligite: quia potens est vos & imperium defendere.*

DCCCCXX.

Anno Rudolphi Abbatis secundo, indictione octavâ Henricus Dux Saxonie potentissimus filius Ottonis magni, Principum electione Rex Romanorum constituitur, & regnavit sine corona imperiali annis ferme 18. Hic cū non haberet gratiam prædecessoris sui Regis Conradi, propter morum probitatem, & insuperabilem animi virtutem, tamen idem Rex, sicut diximus, in extremis constitutus fratre proprio prætermissis successorem illum designavit. Cui cū unctio & diadema ex more offerrentur ab Herigero Moguntinensium Archiepiscopo, non sprevit, nec tamen suscepit, sed dixit: *Satis mihi est, ut præ majoribus meis Rex dicar & designer divinâ & vestrâ pietate annuente. Penes meliores verò nobis unctio sit ac diadema: quoniam tanto honore nos arbitramur indignos.* Placuit iste sermo coram universa multitudine, dextris in cælum levatis, nomen novi Regis cum laude clamantes ad sidera diutius extollebant.

Henricus I.
fit Rex Romanorum.

Anno prænotato obiit Carolus Rex Galliarum in carcere, de quo in superioribus plura diximus, Peronæ sepultus, ubi & fuerat locus carceris, anno ætatis suæ quinquagesimo quarto, regni autem vicefimo sexto, à carcerati verò custodia vix quinto. Cujus exitio plures mæsti Rudolpho Regi ac Heriberto homicidij facinus imponebant. Id verò nō in aperto: unde & Wilhelmus Nortmannorum Dux auditâ morte Caroli prænominati Regis, ab interioribus insulis maris pyratas evocavit, eisq; aditum dedit, atque in Pagum Lemovicinū Arverniumq; ire concessit. Quibus Rudolphus Rex cum suis occurrens, eos penè omnes interfecit, ita quòd paucissimi evaserunt, Aquitanis Regi Rudolpho auxilia ferentibus. His quoque temporibus Artholdus Monachus Cœnobij S. Remigij Rhemensis jubente memorato Rege Rudolpho, & populo eligente Archiepiscopus Rhemorum ordinatus est, vir modestus, vitâ & conversatione sanctissimus, cujus probitas Ecclesiæ suæ filios ad regulam bene vivendi optimè provexit, cū & verbo utilem se exhibuerit atque exemplo.

Carol. Rex
in carcere
moritur.Arthold. fit
ex Monach.
Archiepisc.

Anno etiam præscripto moritur Ayrardus ex Monacho Nostri Ordinis Noviomensis Episcopus, vir moribus & doctrina multum venerabilis, qui non minus vitæ merito, quàm integritate sermonis atque doctrinæ populum sibi commissum in omni puritate strenuè gubernavit. Huic in Pontificatu Noviomensi Regis Decreto, & amicorum petitione successit Walbertus Corbejenfis Monasterij Abbas in Gallia, vir doctus in scripturis tam divinis, quàm sæcularibus, vitâ ac moribus strenuus ac liberalis, & cui totius honesti decus admodum placuit semper.

Walbertus
ex Abbate
Episc. No-
viomensis.

Fuit his diebus Lupus Acinarius Vasco miles Rudolphi Regis Gallorum prænominati, vir fortis & strenuus, qui equum ferebatur habere plus quàm centum añorum ætatis, & adhuc toto corpore validissimum, sanum, robustum & velocissimum ad currendum. Anno etiam præsignato moritur Hugo Abbas Fuldenfis, cui mox in Abbatia Fratrum ele-

Equus plus
quàm 100,
annorum.

ctione successit Helemlfridus, & præfuit annis xvi. vir magnæ prudentiæ & sagacitatis, de quo plura narrantur. Claruit his quoque Hildovinus ex Abbate Monasterij Lobiensis nostri Ordinis post Stephanum Tungrensium sive Leodicensium in Lotharingia per Carolum Regem Galorum, & populi electionem promotus Episcopus, vir in divinis scripturis eruditissimus, & sæcularium litterarum non ignarus: sed, ut Richerus Monachus est auctor, nimium factiosus: nam per Hermannum Archiepiscopum Colonienfium ordinatus Episcopus mox illis adhærens favere cœpit, qui cum Ruperto duce in Regis abjectionem conspiraverunt. Quod cum Regi Carolo innotuisset, eum de Pontificatu expulit, & Richerum sive Richarium Brumiensis Cœnobij Abbatem, qui Reginoni successerat, in Episcopum Leodicensis Ecclesiæ postulante populo promovit. Qui cum ab Hermanno prænominato Colonienfium Archiepiscopo argueretur, quod Episcopi viventis, & de nullo crimine convicti, seu confessi sedem præsumeret occupare, jussu Regis Romam proficiscitur, & coram summo Pontifice Joanne X. & negotij sui causam & Regis est prosecutus sententiam. Papa verò in Hildovinum desertorem indignans, eum ab Episcopatu per sententiam amovens, Richarium ordinavit Pontificem, & datâ benedictione ad Tungros remisit. Nec multo posteriâ Hildovinus Romam profectus est: sed nihil penitus à summo Pontifice obtinuit. Desertus igitur ab omnibus venit ad Hugonem tunc assertum Regem Italiæ, conquerens illi, quas patiebatur injurias. A quo primùm Veronensis Episcopus constitutus est, & non longè post Mediolanensium Archiepiscopatum ejusdem tyranni donatione obtinuit. Qui inter cetera ingenij sui opuscula, cum adhuc esset Abbas in Monasterio Lobiensiu scripsit gesta & successionē Abbatum ejusdem Cœnobij, volumine uno. Epistolas quoque non inelegantes complures edidit, & varios sermones ad fratres. Scribit Eckardus Abbas & plerique alij, quod Hildovinus cum esset Abbas Monasterij Lobiensis, datâ pecuniâ Gisberto Lothariensium Duci, Pontificatum Leodicensium sibi comparaverit; & propterea velut Simoniacus tam à Rege, quàm à Papa justè fuerit repudiatus. Sed nos Floduardo præbytero, & Richero Monacho Rhemenfibus Gallicæ Historiæ diligentissimis scriptoribus plus fidei in hac parte duximus tribuendum: qui asserunt Hildovinu non à Duce Gisberto, sed à Rege Carolo sine alicujus muneris interpositione Pontificatu Leodicensis Ecclesiæ simpliciter fuisse donatum. Ratherus etiam Lobienfium Cœnobij Monachus, Hildovini prædicti auditor atque discipulus, & multo tempore in tribulatione socius, magistro translato ad Episcopum Archipræsulatûs Mediolanensium Ecclesiæ, ipse hac tempestate in Pontificatu Veronensi Hugonis donatione successit: Vir miræ simplicitatis, sed magnæ in omni varietate scripturarum eruditionis atque doctrinæ, multis calamitatibus sævientis fortunæ subjacuit. Nam pulsus per Hugonem Pontificatu, propterea, quod cum Veronensibus intromississet Arnulfum Ducem Bavarorum ipsi Tyranno molestum, Papiæ relegatur in exilium, denuoque ad Ecclesiam suam reversus iterum postea expellitur: cui jam spes nulla fuit amplius revertendi. Tandem Italiâ dimissâ in Germaniâ revertitur, & per Brunonem Archiepiscopum Colonienfem, post Farabertum, qui Richario Brumiensium successerat, Leodicensium

Hildovinus
ex Abbate
fit Episcopus.

Richarius
ex Abb. fit
Episcopus.

Hildov. fit
Episc. & po.
fca Archiepiscopus.

Eckardus
Abbas.

Floduardus
Præbyter.

Richerus
Monachus.

Ratherus
ex Monach.
Episcopus.

Ratherus
pellitur.

diensis Episcopus constitutus est, anno videlicet Domini DCCCCLIV. Indictione duodecimâ. Inde quoque pulsus anno sequente per Regenerum Montensem comitem, & in ejus locum ordinato Balderico Pontifice ad Monasterium suum Lobienſe, unde cum Hilduino exierat, reversus est: & vitam in sancta conversatione deinceps consumavit. Scripsit autem inter cætera librum unum, cum esset Papiæ relegatus, ærumnas & calamitates suas continentem. Alium quoque de secunda expulsiōe sua edidit, quem phrenesim prænotavit. Tertius ab eo nominatur inefficax, quem composuit de suis ærumnis atque miserijs, ultimò de Pontificatu Leodiensi expulsus. Opus etiam scripsit in libris sex, quod Agnosticon prænotavit. De corpore quoque & sanguine Domini librum unum. Confessionum suarum librum unum. Contra hæreticos, qui nominantur Anthropomorphytæ, qui Deum membris asserunt constare humanis, librum unum. Vitam sancti Ursuari Lobienſis Abbatis. Alia quoque nonnulla edidit, quæ ad manus nostras hætenus non venerunt. Moriturus tandem año Domini DCCCCLXXIV. hoc insculpi monostichon suo fecit sepulchro, dum viveret. Ratherius Præsul, sed ter Ratherius exul. Et hic viri hujus doctissimi vitæ cursus simul & exitus fuit.

DCCCCXXI.

Anno Rudolphi Abbatis tertio, Adelbero Monachus hujus Cœnobij quondam Hirsaugiensis, quem ad Monasterium sancti Albani Moguntiam ad institutionem Monachorum missum, supra diximus, anno Harderadi Abbatis vicesimo, jussione Herigeri Archiepiscopi factus est Abbas Monasterij sancti Ferucij in Blidenstat: Vir in omni scientia scripturarum doctissimus, & in observantia regularis disciplinæ valde strenuus, qui vigorem Cœnobiticæ integritatis in eodem Cœnobia magnificè restauravit, seque Pastorem animarum non minus exemplo, quam sermone in omnibus utilem semper exhibuit.

Anno prænotato sextâ die mensis Martij, obiit Luthelmus Monachus, & Scholasticus hujus Cœnobij sancti Aurelij Hirsaugiensis. natione Suevus, eruditione doctissimus: qui uno & triginta annis Magister scholarum apud sanctum Aurelium extitit, & Monachos in omni genere doctrinarum magnificè semper erudit. Quo mortuo, Herbordus Monachus in Magisterio scholarum ei substituitur, homo & ipse doctus, tam in litteris sæcularibus, quam in divinis scripturis, metro exercitatus, & prosa: qui præfuit annis XVI. His etiam temporibus Theodericus Comes de Ringelnheim in partibus Saxoniarum Monasterium nostri Ordinis fundavit, quod usque in hunc diem Ringelnheim dicitur: quod prædijs, & redditibus magnificè dotans, Abbati, & Monachis tradidit possidendum. Hujus Comitis Theoderici filiam nomine Mathildem, Henricus Romanorum Rex primus habuit uxorem, quæ peperit ei Ottonem, postea Imperatorem ejus nominis primum, Brunonem Archiepiscopum Colonienſem, Henricum Ducem Bavarie: & filias quatuor, quarum prima nomine Mathildis Abbatissa fuit prima in Quitelleburg: Gerburgis altera primò nupsit Lothario Regi Gallorum, quo mortuo, uxor data fuit Gisélberto Duci Lotharingie: Tertia Rixsa nomine nupta fuit Rudolpho Duci Bavarie: Quartam Haduigem nomine Hugo Parisiensis Comes, postea Rex Gallorum habuit uxorem, sicut in historia Saxonum legimus, & multi ex his Principes surrexerunt.

Anno

Rather. hujus opuscula & libb.

Adelb. noſter fit Abbas S. Ferucij.

Luthelmus schola. moritur. Herbordus succedit.

Uxor & filij Regis Henrici I.

Heinricus
Rex debel-
lat Suevos.

Arnulfus
Dux Regi
ſubjicitur.

Arnulfus
perſequi-
tur Eccl.

Diethardus
Monachus
S. Aurelij.

Galdericus
ex Monach.
Epifcopus.

Rutger. fit
Archiepiſc.
Treviroꝝ.

Ungari de-
vaſtant Im-
perium.

Anno etiam praſignato Heinricus Rex magno procerum adunato exercitu perrexit ad pugnandum contra Burckhardum Ducem Suevorum, cujus filiam habuit uxorem Rudolphus Dux Burgundionum, qui poſt interfectionem Ruperti Regis Galliarum, Patris Hugonis Comitum, ſive Ducis memorati Pariſienſis, fratris verò quondam Ottonis Regis ab inimicis Caroli Regis incarcerati Rex elevatus eſt, ſicut & Rupertus Deceſſor ejus. Burckhardus verò Dux, licet bellator eſſet acerrimus, praſentens tamen ſe congreſſum Regis Heinrici ſuſtinere non poſſe, tradidit ei ſemetipſum cum univerſis urbibus, & populo ſuo. Eodem quoque anno Arnulphus, qui & Arnoldus, Bavariae Dux, qui à facie Conradi Regis cum filiis & uxore declinavit ad Ungaros, inde reverſus magno cum honore à Bavaris recipitur, & regium nomen, ut ſibi aſſumere velit, ab eis nimium rogatur. Unde populari favore denuo in ſuperbiam elevatus, contra Heinricum Regem coepit eſſe rebellis. Heinricus verò rex, cum inter omnes regni Principes unanimiter ſibi obtemperantes Arnolſum ſolum reſiſtere cerneret, collecto exercitu pravaſido Bavariam intrat: eum in civitate Ratiſponenſi obſidione circumvallavit: quod ille videns, ſeq; Regi non poſſe reſiſtere perpendens, portis apertis egreſſus eſt, & gratiam ejus poſtulans humiliter impetravit. Hic eſt Arnulphus ille, ſuper cujus denotatione S. Udalrico Auguſtini Epifcopo, ut in libro geſtorum ejus legitur, in viſione oſtenſus eſt gladius ſine capulo: qui fruſtra Rex fieri cupiens, invaſor regni exitit, & pro hac ambitione deſtructis Eccleſijs Chriſti, earum redditus contra Deum, & æquitatem ſuis militibus in beneficium temere conceſſit.

DCCCCXXII.

Anno Rudolphi Abbatis quarto, Indiſtione decimâ, obiit Diethardus Monachus, & Presbyter hujus Coenobij ſancti Aurelij Hirſaugienſis, vir tam in divinis ſcripturis, quàm in ſacularibus litteris egregie doctus, metro & proſa ſcriptor exercitatiffimus: nec minùs ſanctimoniâ vitæ, quàm illuſtratione ſcientiæ aeternâ memoriâ dignus, qui multis annis in regimine ſcholæ monaſticae Luthelmi coadjutor exitit, & quædam non contemnendæ lectionis opuſcula lucubravir, ut Menfridus eſt auctor: quæ tamen priorum negligentia Patrum ab alijs hodie nequeunt diſcerni.

His quoque temporibus claruit Galdericus ex Monacho noſtri Ordinis Epifcopus Antiſiodoreniſis, vir moribus integer, & Paſtor animarum vigilantiffimus: qui verbo & exemplo multos ab iniquitate convertit ad Chriſtum, ad quem tandem non ſine opinione ſanctitatis tranſiit. Radbodo Treviroꝝ Archiepiſcopo his temporibus mortuo, Rutgerus in Pontificatu ſucceſſit: vir multæ lectionis, & eminentis doctrinæ: qui inter cetera ingenij ſui opuſcula ex ſententijs Patrum, & Epiftoſis ſummorum Pontificum volumen quoddam Decretorum poſt Iſidorum Hiſpalenſem in unum comportavit, quod in Concilio Epifcoporum apud Treviros celebrato, auctoritate omnium approbatum fuit.

DCCCCXXIII.

Anno Rudolphi Abbatis quinto, Ungari Franciam Orientalem, Alſatiam, Sueviam, Saxoniâque depopulantibus, Heinricus Rex juxta Urbem Mersburg, quæ dicitur Martis Caſtrum, congreſſus cum eis, ac pro adipiſcenda victoria vovens Deo, ſe hæreſim Simonicae pravitatis de regno ſuo

igno suo pro viribus eradicaturum, inæstimabili eos cæde percutiens, penè usque ad internecionem ultimam delevit. His quoque temporibus Henricus Rex Romanorum ejus nominis primus Ecclesiam Misnensem fundans eam in Episcopatum crexit, & multis prædijs, castellis, viculis, & possessionibus egregiè dotavit, muniensque civitatem turribus & muris, fortissimum Christianis contra incursiones Ungarorum fecit esse præsidium. Cujus Ecclesiæ primus Episcopus fuit Burckhardus Monachus nostri Ordinis de Cœnobio S. Joannis in civitate Magdeburgensi assumptus, vir tam in divinis scripturis, quàm in sæcularibus litteris egregiè doctus, qui non minus exemplo, quàm verbo populum sibi commissum ad justitiam erudit. Rex Henricus Ungarorum cupiens insolentiam refrænare, quoscunque fures, latrones, sicarios & proscriptos manu fortes, quos ad bellandum aptos & idoneos invenisset, indulgèntia eis veniã, agros eis dedit & arma, legionemque faciens ex eis ad debellandum Barbaros emittebat, sub pœna capitis interdicens illis civium læsionem.

Misnensis
Episcopatus
fundatur.

Henricus
Rex latro-
nes facit
milites.

Anno prænotato moritur Adelhardus Monachus hujus Cœnobij S. Aurelij Hirsaugiensis, vir sanctissimæ conversationis, & tanquam alter Job vivum & unicum exemplar patientiæ, totiusque speculum virtutis; qui sub Harderado quondã Abbate, in omni scientia scripturarum doctus, & consummatus evadens, lumen oculorum ex quadam infirmitate amisit, Deo sui providente, qui castigat corpora filiorum, ut spiritus majore illustrentur claritate. Adelhardus itaque post ingentes dolores capitis lumine corporali privatus, & ad sanitatem omnimodam, præter cæcitatem restitutus, fecit ex necessitate virtutem, & omnem vitæ dulcedinem contemnens, divinis se totum obsequijs mancipavit. In oratione fuit continuus: in meditatione divinæ legis diè & nocte assiduus: & in contemplatione cælestium bonorum omni tempore suspensus. Deum purissimo corde dilexit super omnia; pro cujus amore cunctas hujus mundi consolationes viriliter contempsit. In prosperis semper fuit humilis, ac patientissimus in adversis. Nemo illum vidit in contrarijs quibuslibet tristem; nemo unquam audivit in tentationibus murmurantem. Conscientia etenim bona gaudium habet; & mens humilis cum Deo per amorem rectè consentiens nunquam potest obfuscari tristitiã. Semper laus Christi resonabat in ore fratris Adelhardi, & nunquam de labijs ejus verbum otiosum processit. Tantæ compunctio- nis extitit, ut quotiens de Passione Domini nostri Jesu Christi quippiam legeretur, mox totus in lachrymas resolutus, etiam alios suo rugitu ad fletum proyocaverit audientes. Cujus vitæ puritas tam grata omnipotenti Deo fuisse dicitur, ut spiritu illustrari prophetico mereretur. Monasterij quoque hujus S. Aurelij Hirsaugiensis desolationem, quæ post annos ferme octoginta subsæcra fuit, tam claro & aperto prædixit vaticinio, ut præsentem ante oculos ejus putares expositam. Triennio prius quàm moreretur, obitûs sui diem & horam quibusdam è fratribus præ- nuntiavit. In cujus transitu, sicut Menfridus est testis, audite sunt voces in aère canentium suavissimè SS. Angelorum, atque dicentium: *Lætatur justus in Domino, &c.* Mortuus est autem 26. die mensis Decembris, anno Domini Nostri Jesu Christi prænotato, Indictione undecimã, in

Adelhardus
Monachus
cæcus.

In oratione
semper fuit
continuus.

Mortem su-
am prædixit
triennio.

Ecclesia S. Aurelij honorificè sepultus, anno ætatis suæ septuagesimo octavo, cæcitatibus autem vicefimo tertio.

DCCCC XXIV.

S. Udalricus
fit Episcopus.
Augustanus

Anno Rudolphi Abbatis sexto Hiltine Augustensis Episcopus moritur, cui sanctus Udalricus in Pontificatu succedens, præfuit annis ferme quinquaginta: vir æternæ memoriæ dignus, qui multis & in vita, & post mortem miraculis clarus effulsit, Deo per omnia charus: cujus gesta in uno volumine conscripta plenissimè habentur. Eodem anno Henricus Rex Romanorum ducatum Lothariensium de manibus Regum Gallorum obtinuit: cumque Romano Imperio denuo conjunxit, qui ab eo pluribus annis fuerat alienatus. Facta est autem ista confœderatio inter ipsum Regem Henricum, & Carolum Regem Gallorum apud Bonnam, Episcopis & Comitibus utrimque rem confirmantibus.

Lotharingia
recupera-
tur Imp.

DCCCCXXV.

Rudolphus
Dux Bur-
gundionum.

Anno Rudolphi Abbatis septimo Rudolphus Rex Burgundionum ab Italiensibus ad regnandum contra Berengarium vocatus, commissio in eos cruento prælio Rudolphus victoriam obtinuit, & expulso Berengario in ejus locum succedens in annum alterum regnavit. Eodem anno magnæ in regno Gallorum dissensiones fuerunt, dum commune bonum nemo cogitare voluit: sed omnes quæ sua fuerant, anxie quærentes, communem Reipublicæ utilitatem turpiter neglexerunt. Comes namque Heribertus capto Rege cum multis alijs sibi adherentibus tyrannidem exercebat, infinitam malorum præstans occasionem.

Regnum Gal-
lorum ma-
lè disponi-
tur.

Rudolphus
Monachus
Doctor.

Claruit his temporibus Rudolphus nostri Ordinis Monachus Flaviacensis in divinis scripturis doctissimus, & secularis literaturæ non ignarus: qui scripsit inter nonnulla super Leviticum opus celeberrimum, quod in libros viginti divisit. In Epistolas quoque Pauli compilavit libros quatuordecim. De gestis Francorum librum unum. Chronicon breve similiter edidit. Reliqua ingenij hujus Viri necdum ad manus meas me mini pervenisse: quæ tamen complura esse perhibetur. Joannes quoque Monachus sancti Albani prope Moguntiam tunc Ordinis nostri hæc tempora suis lucubrationibus reddidit clariora. Is aliquandiu in præfato Cœnobio Adelberonis Monachi Hirsaugiensis quondam illuc missi, de quo supra diximus, scholastici auditor atque discipulus fuit. Quo ad Monasterium S. Ferrucij Abbate ordinato, ipse loco ejus magister scholarum factus, magnam brevi tempore laudem eruditionis suæ per totum Imperium assecutus fuit. Erat enim in omni scientia scripturarum doctissimus, Philosophus, Rhetor, Poëta, Musicus, Geometer, Astronomus & Theologus omnium suo tempore probatissimus, & non minus humilitate ac innocentis vitæ sanctimoniam, quam eruditione litterarum venerabilis. Scripsit imprimis librum de institutione Novitiorum in ordine quo ad mores observantia regularis. Deinde alium composuit de juvenum Monachorum institutione quo ad scientias liberales, quemadmodum videlicet ad singulas sint à principio per ordinem introducendi. Scripsit ad Hildebertum Archiepiscopum Moguntinum Chronicon sive Historiam Archiepiscoporum Moguntinensium libros duos, quorum primus continet successiones & gesta tredecim Episcoporum Moguntinensium à sancto Crescente, qui fuit primus inclusivè usque ad Gerliebum, qui

Opuscula
hujus Mo-
nachi 10.

qui Episcoporum extitit ultimus. Secundus verò continet successiones & acta duodecim Archiepiscoporum à sancto Bonifacio, qui primus extitit usque ad ipsum Hildebertum, qui duodecimus fuit. Ad Adelberonem quoque memoratum Abbatem in Bliedenstat scripsit de regimine curæ pastoralis valde utilem librum. In regulam quoque S. Patris Nostri Benedicti commentarium. In quinque libros Moyse explanationum libros 20. De Musica libros tres. Alia insuper multa composuit, quæ necdum ad notitiam nostræ lectionis pervenerunt.

Adelbero
Abbas sancti
Ferrucij.

DCCCCXXVI.

Anno Rudolphi Abbatis octavo currente, Henricus Romanorum Rex Sclavis & Danis victis, ac sub tributo redactis, nomen suum celebrificavit, & cunctis in circuitu Barbaris sui timorem incussit. Eodem anno Ungari Salardo duce Italiam pervagantes, Papiam obsidione cingunt, capiunt & incendunt, multis hominum millibus interfectis. Berengarius quoque Rex ab Italiensibus hoc anno crudeli nece occiditur.

Sclavi, &
Dani à Rege vincuntur.

Ungari devastant Italiam.

Anno prænotato Rudolphus Abbas hujus Cœnobij Hirsaugiensis post longam infirmitatem vicesimâ secundâ die mensis Martij migravit ad Dominum, in Ecclesia S. Aurelij sepultus cum antecessoribus suis. Vir quidem bonus, mitis & mansuetus; sed ad regimen animarum minus idoneus; sub cujus moderamine disciplina regularis non parum tepescere cœpit, maximè circa silentium, & obedientiam mandatorum. Obijt autem, ut Menfridus est testis, anno ætatis suæ sexagesimo tertio, regiminis verò Abbatialis septimo, mensè quoque septimo, die quarto, alterâ die natalis sanctissimi Patris nostri Benedicti, hoc est, xi. Calendas Aprilis.

Rudolphus
Abbas sancti
Aurelij obiit.

De Diethmaro Monasterij Hirsaugiensis sexto Abbate, qui præfuit annis xxvi. Mensè uno, diebus xxi. & gestis illius temporis.

Post mortem Rudolphi Abbatis magna in deligendo Successore inter Fratres difficultas subsecuta fuit. Nam sanior pars Seniorum, quibus cordi fuit observantia disciplinæ regularis, talem habere Pastorem optabat, qui pristinum illum fervorem, jam penè in quibusdam extinctum, resuscitare verbo & exemplo, & vellet, & posset: memores incommodorum, quæ susceperunt sub Rudolpho, qui parùm hæc animadvertisse videbatur. At contrà major pars juvenum, quamquam non sanior, remissione pristinâ consueti, suis Abbatem moribus convenientem requirebant. Post multos tandem tractatus suum interponente consilium Reverendissimo Abbate Fuldensium Hildeberto, unanimi consensu elegerunt Diethmarum, Monachum Cœnobij sancti Galli, jam prius aliquantulum notum, qui Euthelmo scholam tenente apud sanctum Aurelium, per biennium inter eos fuerat conversatus. Hunc ergo in Abbatem eligentes anno prænotato, Dominicæ Nativitatis nongentesimo vicesimo sexto, Indictione quartâ decimâ, mensis verò Martij die vicesimâ tertiâ, de Monasterio sancti Galli honestissimè fecerunt adduci: quem venientem ad Cœnobium Divi Aurelij Hirsaugiense

Diethmarus
Monachus
S. Galli eligitur
Abbas Hirsaugiensis.